

Elena Sevaciuc Selena

COPILĂRIE SUB COD ROȘU

Vol I

Ediția a II-a revizuită și adăugită

Brașov 2013

CUPRINS

CUVÂNT ÎNSOȚITOR	5
CAPITOLUL I	10
„Pelerinaj printre morminte”	10
Singura perioadă frumoasă din viața mea.....	14
A început drama pentru familia mea	22
Bunica era ținta excrocului de George. De ce oare?.....	33
Sunt mai bogat cu „o soră”	38
CAPITOLUL II	42
Am ajuns personajul principal din „Singur pe lume”	42
Dumnezeu mă ajută. Mi-a găsit un protector!	44
Marea evadare spre „libertate”	53
Mă întorc acasă!	62
Ajung din nou în pușcăria numită „orfelinat”	74
Așa-zisele programe educative.....	79
Imprudența care a distrus viața unui doctor.....	86
Amintirile plăcute își fac loc în inima bolnavă!	104
Dezbinarea familiei – Suferința copiilor.....	114
„Siguranța” din orfelinat.....	121
CAPITOLUL III.....	133
Frica de orfelinat m-a dus din nou în stradă	133
Noii și bunii mei prietenii	134

Vânătoare de boschetari prin gară	144
Îmi caut de lucru pentru prima dată.....	152
Intru în rândul oamenilor – am acte de identitate!.....	157
Regăsirea nesperată.....	161
Suflete nevinovate lovite din nou.....	167
Banii, nu aduc întotdeauna fericire.....	170
Mi-am pierdut prietenii !.....	176
CAPITOLUL IV.....	182
Nu vreau la orfelinat! Plec în lume... ..	182
Întâlnire cu singura mea rudă	189
Banii sunt un bun necesar, dar să le fii tu stăpân și nu invers	199
Îmi retrăiesc pentru prima dată trecutul.....	210
Încep o nouă etapă a vieții și sper să las în urmă suferințele	218
Îmi invit prietenii din gară, acasă.....	229
Îi dăm de urmă lui George	236
Are cine să le ducă numele mai departe	242
CAPITOLUL V	248
Apar vesti despre mama?	248
Casa părintească, casa groazei.	255
Devenisem clientul spitalelor.....	259
Necazurile ne urmăresc din trecut	277
Se apropia sfârșitul lui George	281
Numele meu pe peretele beciului	283
Întâlnirea cu omul care mă evita odată	289
Mama mi s-a aratat în vis!	293

CAPITOLUL I

„Pelerinaj printre morminte”

Era o zi frumoasă de toamnă. Copacii începuseră să-și schimbe culoarea. Se creează un peisaj deosebit cu atâtea nuanțe pastelate.

Într-un astfel de decor, eu, Alexandru, Alex cum îmi spun toți, am ajuns după ani de zile fără să vreau aici. În loc să mă bucur de aceste lucruri stau pe o bancă, dar nu într-un parc, cum ar fi normal, ci într-un cimitir.

Stau îngândurat cu mintea dusă departe spre anii petrecuți printre străini. Mă gândeam la toți pe care i-am pierdut pe parcursul anilor, unii care m-au ajutat, alții care mi-au făcut mult rău, lăsând răni adânci în sufletul meu. Așa a vrut soarta. Acest destin pe care noi îl invocăm ca un fel de scuză a fost însă ajutat și de noi, care am forțat un pic mai mult nota. Dorința de a avea ceva mai bun într-un termen cât mai scurt și într-un mod cât mai ușor. O înțelepciune din bătrâni spune: „toate la timpul lor”, dar noi oamenii ne forțăm norocul. În aceste cazuri cel mai mult au de suferit copiii, care nu pot decide nimic la vârsta lor și atunci soarta lor este făcută de cei mari. Evoluția familiei mele a depins în mare parte de lăcomia unui om, dacă și acesta se mai poate numi om. Scopul lui, de a face bani, călcând chiar și pe cadavre și l-a îndeplinit în mare parte. Atuurile cu care acest demon ne-a creat atâtea suferință și durere au

fost „încrederea și naivitatea” noastră și „excrocheria și șantajul” din partea lui. Acum nimic nu mai contează. Durerile pricinuite și-au lasat urme adânci pe fața și în sufletul meu. Mă maturizasem fizic, dar și psihic mult prea devreme.

Stau nemișcat pe bancă și mă gândesc la mama. Când eram copil o asemuiam cu zâna din poveștile pe care mi le spunea. Era înaltă, suplă, cu părul blond și ondulat. Avea o privire caldă și blajină. De la ea am moștenit aspectul fizic și bunătatea. În amintirile mele, ea rămăsese ca o ființă veselă, chiar dacă nu avea motive de bucurie mereu. Am rămas singur prea devreme și nu am avut timp să învăț câte ceva dintre trucurile vieții. Tot ce știu acum, am învățat din propriile experiențe, deloc plăcute suportate printre străini.

„Am venit pentru prima dată în pelerinaj prin cimitir la rudele mele”. Stăteam cu ochii lipiți de crucea din fața mea, pe care scria „Aici odihnește S. Mirel decedat la data...1992”. Ochii mi se umplu de lacrimi. De mult nu am mai plâns. Nu mai puteam, dar sufletul plângea fără voia mea.

Plângeam și mă gândeam văzând frunzele copacilor care pluteau prin aer. Așa am fost purtat și eu prin hățișurile vieții printre străini departe de cei dragi. Locul în care era înmormântat tata nu arată bine, mormintele erau neîgrijite, sărăcicioase, crucile erau din lemn și multe s-au înclinat. Copacii își scuturau frunzele, care se așterneau ca o pătură peste morminte. Păreau că niște străjeri puși acolo să-i păzească pe cei care se odihneau, indiferent că fuseseră odată buni sau răi, frumoși sau urâți, bogați sau săraci, acum cu toții erau egali în fața lui Dumnezeu. Stăteau unii lângă alții, liniștiți, fără să mai facă bine sau rău vreodată cuiva.

Mă ridic cu greu și plec pe aleea dintre morminte. Îndreptându-mă spre zona mai „bună” a cimitirului. Mormântul bunicului ca și mormântul tatălui meu mi-au fost arătate de către un bărbat, care se ocupa cu paza cimitirului și care avea o evidență a fiecăruia dintre lăcașurile veșnice. Le-a găsit cu greu și el, deoarece nimeni până acum nu se interesase de ele. Mi-a spus că sunt singura persona care a venit la cele două morminte. Încerc să-i explic motivul. Mi-am dat seama că nu-l interesează povestea mea. A dat din mână a plictiseală, plecând spre camera de unde a venit. Nu l-am condamnat, probabil atât de multe a auzit și văzut de când este aici, că nimic nu-l mai poate impresiona. La căpătâiul bunicului găsesc o altă cruce de lemn care stătea să cadă și un loc năpădit de buruienă, neîngrijit, la fel ca al tatei. Pe cruce se vedeau numai frânturi din datele inscripționate. Dacă nu vedeam înscrisurile din registrul cimitirului, nu-l puteam descoperi singur.

Eram foarte afectat. Nu mai aveam nici lacrimi să plâng. Nu așa speram să-mi găsesc familia după atâția ani petrecuți printre străini.

În timp ce prin minte îmi apăreau tot felul de tablouri ale vieții, de mine s-a apropiat un bărbat cam de aceeași vârstă cu mama. Suferința i se putea citi pe față. Mi s-a părut o figură pe care am mai văzut-o cândva. Am stat și m-am gândit, dar nu am făcut legătura cu nicio persoană cunoscută în trecut. Ce puteai vedea pe chipurile oamenilor în acest loc, că doar veneau aici împinși de durere și remușcări. Venea la cei dragi pe care îi pierduseră sau la cei de la care își cearau iertare la fel ca și mine. Era un bărbat distins după înfățișare și vestimentație.

S-a scuzat că mă deranjează, dar eram singurul din cimitir

și avea nevoie de un chibrit să aprindă câteva lumânări. A avut un chibrit, dar cu câteva bețe. A luat chibritul spunându-mi la plecare:

- Cred că unul dintre ai mei se joacă cu mine și suflă în lumânare.

În prima fază nu am înțeles tâlcul spuselor lui. Sigur a luat-o rău, mă gândeam eu, dar a continuat:

- Sau ai mei nu vor să mă lase să plec, de aceea suflau mereu în lumânare, ca să mai rămân cu ei. Umorul lui rece chiar m-a înspăimântat...

I-am dat chibritul rugându-l să-l păstreze. Mi-a mulțumit în timp ce se îndrepta spre „ai lui”. M-am uitat după el mai mult din curiozitate să văd de unde venise. Mormântul familiei lui chiar era mai mare, în mod sigur era destinat mai multor persoane. Avea trei cruci de marmură, două albe care mărgineau de-o parte și de alta una mai mare, neagră. Pe morminte se vedeau tufe de flori, care erau diferite pentru fiecare. Simțeam că nu mai rezist. M-am uitat să văd dacă a aprins lumânarea.

Cred că reușise pentru că plecase încet pe alee, dar se îndrepta în direcția opusă. Probabil mai era o altă ieșire. Nu era singur, în spatele lui mergea un câine. Distanța era cam mare, dar se vedea că e bătrân, după felul greoi în care se ținea după stăpân.

În mintea mea se derula unul dintre episoadele tragice care mi se întâmplase în „trecutul meu negru” și pe care probabil nu o să le uit niciodată.

Timpul scurt petrecut printre morminte și întâlnirea cu bărbatul și câinele lui mi-au răscolit trecutul de care voiam să mă despart.

M-am ridicat să plec, atingând din greșeală bastonul în care mă sprijineam. Mă aplec cu greu să-l iau și fără să-mi dau seama ajung în poziția în care se roagă oamenii în biserică. Stau puțin și

mă gândesc și îmi dau seama că Dumnezeu m-a ingenuncheat în fața celor care nu mă erau. Îmi iau bastonul și mă ridic cu greu, sprijinindu-mă în el.

Spatele mă dureau îngrozitor. Constat că mă deplasez chiar mai greu decât bărbatul cu care discutaserăm. Plec agale pe alee, iar pașii mă îndreaptă spre ieșirea unde se îndreptase și cunoștința mea. După ce am urcat panta lină din fața mea, l-am văzut din nou. Se apropia de poarta cimitirului, iar în momentul când a ieșit, imediat l-au înconjurat mai mulți copii. S-a oprit și din punga pe care o avea în mână a început să dea la fiecare câte un pachetel. Eram atât de impresionat de gestul lui!

S-a urcat într-o mașină, dar nu înainte de a ajuta câinele să urce. Când am ajuns la poartă mi s-a întâmplat și mie același lucru. Nu aveam de mâncare pentru copii și le-am dat la fiecare niște bani. Erau mai fericiți când au văzut că le dau bani. Majoritatea erau copii mici de țigani.

Singura perioadă frumoasă din viața mea.

Povestea mea începe la Brașov prin 1988. Eram la „vârsta celor șapte ani de acasă”. Aici m-am născut și aici am trăit fericit alături de părinți, bunici și puține cunoștințe mai apropiate. Spun aceste lucruri deoarece perioada frumoasă a fost destul de scurtă, până pe la vârsta de nouă ani. Locuiam împreună cu bunicii în casa lor, care se afla în zona istorică a orașului. Zona se numește Șchei. Eram prea mic să înțeleg cuvântul „istoric” atunci, dar îmi plăcea la nebunie locul. Casele erau foarte apropiate și aveau curțile mici, fără prea multă grădină. Străzile erau înguste și abia treceau două mașini una pe lângă alta. Pe unele străzi chiar era un singur sens.

Casa noastră se afla mai spre marginea cartierului, cred că așa se explică și faptul că aveam o grădină destul de mare în comparație cu celelalte. Bunicul mi-a explicat că, de fapt, acolo era casa celor trei frați ai bunicii. Unul dintre ei locuia cu noi în aceeași curte, dar avea o casă mai mică în spate. Nu prea mergeam la el decât însoțit de bunica atunci când îi mai ducea câte ceva de mâncare sau când era plecat de acasă și bunica îi făcea curățenie. Era un om ursuz și tot timpul îl vedeam legănându-se și înjurând. Știu că bunica mereu se plângea de acest lucru spunând că s-a săturat să aibă grijă „de un bețiv puturos”.

Celălalt frate al bunicii murise înainte ca eu să mă nasc. Despre el spunea bunica supărată că „Dumnezeu l-a luat pe cel bun și harnic și i l-a lăsat pe cap pe cel „bețiv și puturos”. Dar speriată se lovea apoi cu mâna peste gura spunând „Iartă-mă, Doamne, că-mi fac păcate!”. Bunicul Relu era cel care mă răsfăța cel mai mult. Eram singurul nepot și nu-mi refuza nimic niciodată. Era un bărbat voinic, cu părul cărunt și puțin ondulat. Tot timpul mama mă dojenea spunându-mi să mănânc tot ce-mi dă, dacă vreau să arăt ca bunicul, un bărbat adevărat. Numele de Alexandru mi l-a dat tot el în amintirea tatălui său despre care îmi povestea cât suferise în război. De aici i s-a tras și moartea.

Toți îmi spuneau Alex. Bunicul Relu lucrase la pădure. Poate de aceea eram atașat mai mult de el. Mă acapara cu întâmplările și poveștile din lumea minunată a pădurii. Mai târziu am aflat că nu toate poveștile erau adevărate, ci unele erau inventate de el. Oricum în mintea mea era o adevărată „carte a junglei”. Mergeam cu el în excursii pe munte, unde îmi arata marcajele făcute pe copaci pentru ca turiștii să le urmeze și să nu se rătăcească. Îmi spunea denumiri de animale din pădure, pe care oamenii nu aveau voie să le împuște. Ele erau protejate de lege și trebuiau să trăiască

Elena Sevaciuc Selena

COPILĂRIE SUB COD ROȘU

Vol II

Brașov 2013

CUPRINS

CAPITOLUL I	5
Regăsirea după ani.....	5
Pedeapsa lui Dumnezeu și pușcăria mi-au luminat mintea.....	23
A venit rândul mamei să povestească și să-și retrăiască drama.....	34
Suferințele bunicului, parcă nu se mai sfârșesc!	49
Prietenul nostru Pufi pleacă să-și găsească primul stăpân: Romeo	68
Lia, victimă inocentă a drogurilor, continua lupta cu viața.....	75
CAPITOLUL II	90
Drogată fără voie, cu acceptul doctorului!.....	90
Amenințarea cu prostituția, devine reală	96
Răzbunarea lui Iuda!	101
Râsul nostru nevinovat se transformă în plâns... ..	101
Bunicul pleacă din casa groazei. Nu se știe pentru cât timp.....	113
Gestul disperat al tatălui, de a-și salva copilul și soția.....	140

CAPITOLUL III.....	171
Silvia scăpase de sclavie!.....	171
A sosit clipa multășteptată. Marea evadare!	179
Nu știam dacă să sufăr, sau să mă bucur de ce urmat!	187
Dorul de casă mă obligă să fug din nou.	197
Ajutorul suprem al meu: țigani!.....	197
Mă despart de prietenii mei, țigani și ajung „brațele” călăilor.....	205
Mi-am regăsit fosta colegă Lia.	219
Palatul bunicii și casa părintească de nerecunoscut!.....	230
Viața îmi oferă și altfel de suferințe!.....	238
Eram prea grăbit și voiam să rezolv repede totul... ..	260
Drama mamei a ajuns în presa franceză, prin intermediul cărții	268
Spinii otrăviți ai trandafirului se transformă în spinii dulci ai iubirii!	271

*“Ar trebui să spun asta cu un oftat cândva,
peste mulți, mulți ani:
într-o pădure drumul s-a bifurcat, iar eu,
eu l-am ales pe cel
mai puțin umblat - și asta a făcut diferența”*

Robert Frost

CAPITOLUL I

Regăsirea după ani...

Deschid ochii, dar nu reușesc să văd mare lucru. Era întuneric. Deslușesc două umbre în fața mea. În imagine, îmi revine scena tragică pe care am trăit-o aici, în această încăpere. Realizez că stau culcat și cineva mă mângâie pe cap. În prima fază vreau să mă eliberez, dar constat că ceva mă reține să fac acest lucru, iar acea atingere a mâinii, chiar mă liniștea și-mi părea cunoscută. Cea care mă mângâia, mă alinta, cu toate că nu prea auzeam ce-mi spune, în afară de numele meu, repetând continuu: copilul meu drag, iubitul meu... Îmi revin ușor din buimăcire și îmi aduc aminte de visul pe care l-am avut. Stăteam în brațele mamei mele și acesta era sentimentul de liniște, care mă reținea și nu-mi dădea voie să plec, să mă ridic, să fug.

Cei doi din în fața mea nu erau alții, decât Mihai și Irina. Amândoi s-au aplecat să mă ajute, văzând că vreau să mă ridic. Același lucru l-au făcut și cu mama, care probabil avea nevoie de ajutor, mai mult decât mine. Simțeam nevoia să ies cât mai repede afară, din acel spațiu întunecos ca să o pot vedea pe cea căreia îi pronunțam numele ori de câte ori aveam neazuri, sau atunci când adormeam cu ea în gând. Am ajuns primul în curte și sprijinit în bastonul meu, așteptam cu sufletul la gură să apară mama. Când în sfârșit și-a făcut apariția, mi-am dat seama că nu mai era cea

care mă lăsase acum mulți ani în grija bunicilor și plecase să facă rost de bani.

Era slabă. Abia putea să se țină pe picioare, iar părul ei ondulat odată, era acum ca o clăie de paie, neîngrijit, ieșit pe lângă colțurile basmalei cu care era legată pe cap. Avea pe ea o rochie de țigancă, înflorată, murdară și șifonată. Singurul lucru pe care l-am recunoscut la ea, au fost ochii. Cu toate că erau afundați în orbite, nu-și schimbaseră blândețea cu care mă obișnuisem când eram copil. Deasemenea, vocea era neschimbată. Dacă mă întâlneam cu ea pe stradă nu cred că o recunoșteam, însă dacă îmi vorbea, chiar dacă nu o vedeam la față, sigur o recunoșteam. Ne uităm unul la altul ca doi străini.

Ne studiam, ca și cum ne-am căuta unul pe altul, în trecutul nostru. Vedeam că se rușina de felul cum arată. Slabă, neîngrijită, îmbrăcată ca o cerșetoare care stătea în fața noastră, ca în fața unui complet de judecată, pentru a primi sentința. În mine se dădea o luptă de neimaginat. Ceva din interiorul meu mă împingea spre ea, s-o cuprind în brațe și să nu-i mai dau drumul. Dar celălalt sentiment era de reținere gândindu-mă la toată suferința care am îndurat-o în ultimii ani, fără ca ea să fie lângă mine. Cei doi prieteni ai mei stăteau și ne priveau cu lacrimi în ochi.

Era o liniște apăsătoare. Nu a durat prea mult, din cauză că mama nu a mai rezistat. A căzut fără ca cineva dintre noi să aibă timp să-i vină în ajutor. Mihai și-a dat seama că este ceva grav și a sunat la salvare. Eu mă consideram vinovat de ce s-a întâmplat. În loc să o îmbrățișez, așa cum îmi imaginasem toată viața până atunci, o examinăm, iar subconștientul meu o acuză pentru dispariția ei din viața mea. M-am așezat lângă ea, și i-am sprijinit capul pe picioarele mele până a venit salvarea. Ea nu realiza acest lucru, dar eu, încet, încet, am realizat ce se întâmpla acum. Se

schimbaseră rolurile. Acum eu eram cel care o mângâia pe cap, așa cum făcuse ea mai înainte. Dumnezeu ne apropiase unul de celălalt prin puterea lui și ne-a dat pe rând, ocazia să ne susținem reciproc, după atâția ani.

Mihai a plecat cu mama la spital, iar eu cu Irina am mers casă. M-a lăsat pe mine în grija mătușii Mia plecând în grabă. N-am putut să dorm toată noaptea. Când au venit cei doi, eu mă plimbam prin grădină. M-au liniștit, spunându-mi că a rămas în grija medicilor și urma să i se facă analizele. Deja fusese pusă pe perfuzii, din cauză că era foarte slăbită. Probabil nu mâncase de multe zile, sau Dumnezeu știe ce suferințe îndurase în ultima perioadă. Voiam s-o văd cât mai repede. Nu puteam să-mi explic atitudinea pe care am avut-o față de ea. Mă simțeam atât de vinovat că eram în stare să stau cu ea zile în șir fără să vorbim, numai să mă uit la ea.

Mihai mi-a promis că o să-mi faciliteze cumva să stau mai mult timp în spital și să ne povestim amândoi tot ce am pățit de când ne-am despărțit. Numai că trebuie să am răbdare.

- Alexandru! Tu trebuie să mergi la București, să aduci toate actele pe care le ai acolo. Mama ta nu are niciun act la ea.

- Sigur că merg, dar nu înainte de a o vedea. Simt, că nu mai pot să trăiesc nici măcar o zi dacă nu stau cu ea în brațe doar câteva minute.

- Atunci, mâine dimineață mergem la spital, stai câteva ore cu mama și după-amiază pleci la București, ca să ajungi acolo pe zi.

Numai eu știu cum a trecut ziua și noaptea înainte revederii. L-am sunat pe bunicul, i-am spus că sunt bine și că a doua zi merg acasă. Nu i-am spus nimic de mama, ca să-i fac o surpriză. Din vocea lui mi-am dat seama că nu era tocmai bine, dar nu am insistat prea mult cu întrebările. Dimineață, când s-au trezit

toți, eu eram deja îmbrăcat și-i așteptam să plecăm la spital. Când m-au văzut, au început să râdă de mine. Numai eu știam ce este în sufletul meu. Adevărata întâlnire cu mama abia acum avea loc.

Am ajuns la spital împreună cu Irina, unde am mers direct în salonul mamei. Era cu încă trei femei. Stătea cu spatele la ușă și nu m-a văzut când am intrat. Mă îndreptam spre ea, în timp ce mă pișcam de mâini, să văd dacă visez sau nu. Când am ajuns în dreptul patului, am văzut-o cum se uita pierdută pe geamul mare din fața ei. Și-a dat seama că cineva se uită la ea și cu o mâna firavă și albă și-a șters lacrimile pe care eu nu le observasem. Am înaintat ușor spre ea ca și cum nu voiam să o sperii din nou cu prezența mea. M-am așezat pe marginea patului.

Și-a deschis brațele larg spre mine. Hohotele de plâns nu-i dădeau voie să vorbească. Când s-a mai potolit puțin, a început să-și ceară iertare că m-a părăsit la o vârstă atât de mică pentru niște amărăți de bani, care s-au dovedit a fi otrăviți.

Când m-am uitat după Irina, aceasta nu mai era. Probabil nu mai suporta nici ea să vadă atâtea remușcări venite din partea mamei. O priveam cu milă și începeam s-o recunosc, să o văd așa cum era când plecase. Se mai luminase puțin la față, se spălase probabil și pe cap, fiindcă părul îi stătea mult mai bine acum. Mă privea și-mi spunea că nu-i vine să creadă cât de mult am crescut. Nici nu știa prin câte încercări ale vieții trecusem. Nu putea să știe ce-i în sufletul și inima mea, care aveau multe petice. Arătam bine fizic pentru că eram tânăr, eram înalt pentru vârsta mea, dar pe dinăuntru, cine stătea mai mult cu mine își dădea seama de starea mea sufletească și cât de mult mi-era împovărată inima.

Am stat cu ea vreo trei ore, timp în care i-am răspuns la mai multe întrebări legate de bunici și de tata. Mai știa câte ceva de la Narciza, prietena ei, dar nu în detaliu, pentru că aceasta trebuia

să-i scrie, neputând vorbi, și era mai greu de comunicat. I-am explicat că trebuie să plec la București după acte, iar după aceea o să povestim totul. Ne-am despărțit plângând, dar era alt plâns, era plânsul regăsirii, un plâns mai duios, nu a jale, cum fusesem obișnuiți până atunci. Am căutat-o pe Irina să-mi iau rămas bun. Era în cabinetul lui Mihai. M-am dus acolo, am ciocănit la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am deschis ușor ușa și am intrat. În prima încăpere nu era nimeni, dar prin ușa întredeschisă ce dădea în camera alăturată, l-am văzut pe Mihai cum o ținea în brațe și îi spunea ceva mai mult în șoaptă.

Am rămas pe loc câteva momente uitându-mă la ei. Eram mulțumit că-și găsiseră amândoi fericirea. Fericire binemeritată, care a venit mai greu după suferințele pe care le trăiseră de-a lungul vieții. Luat de valul amintirilor, nu am realizat că ei venise în camera unde eram eu și stăteau în fața mea. Mihai o ținea după umeri și zâmbind se uitau la mine cu nostalgie.

- Vezi tu, măi Alex, cum e viața asta! Odată eram fericiți cu toții, apoi au năvălit necazurile peste noi și credeam că așa vor dăinui. Apoi am cunoscut-o pe Irina și s-au rezolvat dintr-un foc două necazuri. Acum apare mama ta și se mai rezolvă încă două.

- Cred că numai Dumnezeu le aranjează pe toate, îi răspund eu.

M-au luat și pe mine după umeri și am stat câteva minute îmbrățișați toți trei.

- Gata, hai la drum, că ai multă treabă de făcut de-acum!

M-au sărutat amândoi pe cap și ne-am luat la revedere. Am ieșit din cabinet emoționat și puțin amețit, că nu știam în ce parte să o apuc. Îmi venea să mă duc înapoi la mama, de care mi se făcuse deja dor, dar trebuia să las nostalgia în urmă și să-mi văd de treburile pe care numai eu puteam să le rezolv. Eram foarte fericit